

צו ריתוק קולקטיבי

בנסיבות אלה, הצורך באישור ההסתדרות לשביתה — פירושו אישור השביתה.

● **אומרים:** החוק נועד למנוע בעד קבוצות קטנות של עובדים, השולטות במיקרה על עבודתם, להשכיח את עבודתם של עובדי יום אחרים, כדי לסחוט שכר מופלג.

● **אומרים:** החוק הזה נועד לשמור על פעולת השירותים החיוניים. שקר וכזב. החוק אינו מדבר על "שירות חיוני", אלא על "שירות ציבורי". קנה-המידה הקבוע בו אינו לפי מידת החיוניות, אלא לפי הבעלות. החוק אוסר שביתות של עובדים ממשלתיים וציבוריים. כמו הנגזרים. בלי קשר לחיוניות עבודתם, ואין הוא חל על שירותים חיוניים בלתי-ממשלתיים. כמו התחבורה.

● **אומרים:** אין כוונה לשלוח את העובדי יום אחרים לבית-הסוהר.

זהו שקר. יש כוונה, והדבר הוא בלתי-נמנע. מי שימש את זכות-היסוד ויכרזו שביתה, יהיה צפוי לתשלום נזקים למעביד — ואם לא ישלם, ילך לבית-הסוהר. בית-המשפט יכול להוציא נגדו צו — ואם יפר אותו, יהיה צפוי למאסר בלתי-מוגבל, בעוון כזיון בית-המשפט.

● **אומרים:** החוק בא להבטיח צדק סוציאלי.

נכון ההיפך הגמור: החוק בא להגדיל ולהנציח את הפער החברתי. כל סוחר יכול להימנע מלספק סחורה, אם המחיר אינו מוצא חן בעיניו. רק סחורה אחת תהיה מוגבלת: הסחורה ששמה עבודה, הסחורה היחידה שיש לרוב העצום של העם, הסחורה היחידה של העניים והאביונים. להם אסור לפחור בסחורתם, לדי רוש עבודה מחיר הוגן, להימנע מלספק אותה בתנאי-ניצול.

עד היום היתה הפליה מחפירה בין ההכנסה מעבודה ובין כל שאר ההכנסות. על ההכנסה מעבודה משלמים מס-אמת עצום. על ההכנסה מרכוש או ממיסחר או משרות עצמאיים משלמים מס הרבה יותר נמוך, או לא משלמים מס כלל. עתה תהיה הפליה מחפירה נוספת: יהיה חופש המיקוח לכל האזרחים, מלבד השכירים הרוצים להתמקח על כותל-עבודתם. הם יהיו עבדים.

חברה שבה יש חופש-מיקוח לעשירים, ואין חופש-מיקוח לעניים — הפער הסוציאלי בה מוכרח לגדול בהתמורה. חוק זה פותח פתח לאסוף לאומי, המפוסק שבכך האפסות. היכן חובת הממשלה לשמור על רמת המחירים. על גובה המסים. על הערך הריאלי של השכר? היכן הערובה לחלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית? היכן המחסום בפני התעשרות טפילית, ספסרות של מלחמה ושלוה, שוד כספי הציבור. עליית רמת-החינוך של האריסטוקרטיה החדשה? לכל אלה — אין מחסום. הדבר היחיד המופקע ברגע זה הוא זכות העובד לשכר הוגן. הדבר היחיד הנבלם עתה הוא יכולתו של השכיר להיאבק על שכרו.

● **אומרים:** החוק הזה נועד לשמור על פעולת השירותים החיוניים.

שקר וכזב. החוק אינו מדבר על "שירות חיוני", אלא על "שירות ציבורי". קנה-המידה הקבוע בו אינו לפי מידת החיוניות, אלא לפי הבעלות. החוק אוסר שביתות של עובדים ממשלתיים וציבוריים. כמו הנגזרים. בלי קשר לחיוניות עבודתם, ואין הוא חל על שירותים חיוניים בלתי-ממשלתיים. כמו התחבורה.

● **אומרים:** אין כוונה לשלוח את העובדי יום אחרים לבית-הסוהר.

זהו שקר. יש כוונה, והדבר הוא בלתי-נמנע. מי שימש את זכות-היסוד ויכרזו שביתה, יהיה צפוי לתשלום נזקים למעביד — ואם לא ישלם, ילך לבית-הסוהר. בית-המשפט יכול להוציא נגדו צו — ואם יפר אותו, יהיה צפוי למאסר בלתי-מוגבל, בעוון כזיון בית-המשפט.

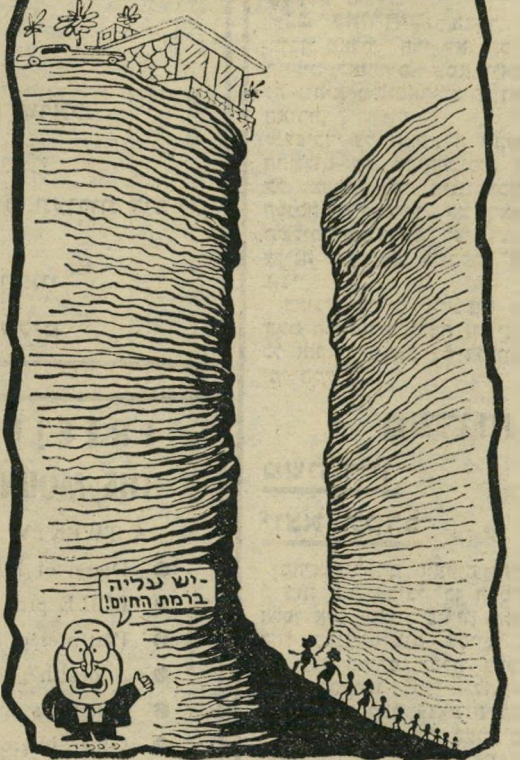
ההסכם מחייב אותו לעבוד תמורת שכר חודשי השווה למחיר של כיכר לחם.

● **אומרים:** החוק הזה נועד לשמור על פעולת השירותים החיוניים.

שקר וכזב. החוק אינו מדבר על "שירות חיוני", אלא על "שירות ציבורי". קנה-המידה הקבוע בו אינו לפי מידת החיוניות, אלא לפי הבעלות. החוק אוסר שביתות של עובדים ממשלתיים וציבוריים. כמו הנגזרים. בלי קשר לחיוניות עבודתם, ואין הוא חל על שירותים חיוניים בלתי-ממשלתיים. כמו התחבורה.

● **אומרים:** אין כוונה לשלוח את העובדי יום אחרים לבית-הסוהר.

זהו שקר. יש כוונה, והדבר הוא בלתי-נמנע. מי שימש את זכות-היסוד ויכרזו שביתה, יהיה צפוי לתשלום נזקים למעביד — ואם לא ישלם, ילך לבית-הסוהר. בית-המשפט יכול להוציא נגדו צו — ואם יפר אותו, יהיה צפוי למאסר בלתי-מוגבל, בעוון כזיון בית-המשפט.

זאב ב"הארץ"

שלה כמעביד הגדול ביותר בארץ, הרוצה למי נועד שביתות נגד עצמו.

● **אומרים:** החוק הזה נועד לשמור על פעולת השירותים החיוניים.

שקר וכזב. החוק אינו מדבר על "שירות חיוני", אלא על "שירות ציבורי". קנה-המידה הקבוע בו אינו לפי מידת החיוניות, אלא לפי הבעלות. החוק אוסר שביתות של עובדים ממשלתיים וציבוריים. כמו הנגזרים. בלי קשר לחיוניות עבודתם, ואין הוא חל על שירותים חיוניים בלתי-ממשלתיים. כמו התחבורה.

● **אומרים:** אין כוונה לשלוח את העובדי יום אחרים לבית-הסוהר.

זהו שקר. יש כוונה, והדבר הוא בלתי-נמנע. מי שימש את זכות-היסוד ויכרזו שביתה, יהיה צפוי לתשלום נזקים למעביד — ואם לא ישלם, ילך לבית-הסוהר. בית-המשפט יכול להוציא נגדו צו — ואם יפר אותו, יהיה צפוי למאסר בלתי-מוגבל, בעוון כזיון בית-המשפט.

בהשמיענו את התנגדותנו הטוטאלית להצעת החוק לאישור השביתה, המתעטף באיצטלה של "חוק ליישוב סיכסוכי עבודה", אנו משמים פה לרבים וטובים בכנסת, בהסתדרות ובציבור, שפיהם נסתם ומצפונם נאנס. בדרכים של כפייה ואונס, מירמה וכחש, מנסים עתה לחוקק חוק שלא קיבל מעולם את אישור הבוחרים בקפי, חוק המחזיר אותנו מעידן הדמוקרטיה וזכויות-האדם אל העידן הפיאודלי, עידן של אדונים, צמיתים ועבדים. קדמה לכך מערכת של שטיפת-מוח ללא תקדים. טיפוסית-שקר, החוזרות ללא-הפוגה בכל אמצעי-התיקשורת, הופכות לידה ליום, שהורר ללבן.

הבה ונבחן סיסמות אלה, אחת לאחת, כדי לגלות את הכזב, ולחשוף את המציאות המתחבאת מאחורי מזימה חקיקתית זו.

● **אומרים:** הסכם הוא קדוש. חוק זה נועד לשמור על קדושת ההסכמים.

אין שקר גדול יותר מזה. בחברה הדמוקרטית אין קדושה אלא לזכויות-היסוד של האדם. אין ערך ואין תוקף לשום הסכם, שבו מותר אדם על זכותו האנושית היסודית. אדם רעב המוכר את עצמו כעבד — אין תוקף להסכמתו. אדם הנאלץ, באיום של אקזימו, לחתום על חוזה של עבודת-כפייה, אין תוקף לחתימתו. חופש-השביתה הוא זכות-היסוד דמוקרטית, כמו חופש-הדיבור וזכות-ההגנה-העצמית. בהרעו עדר זכות זו, הופכת העבודה לעבודת-כפייה. עבודת-הכפייה אסורה על פי האמנות הבינלאומיות, שישראל התחמה עליהן. הסכם השולל את חופש-השביתה — בטל ומבוטל מעיקרו.

● **אומרים:** חייב אדם לכבד את חתימתו ולקיים חוזה שחתם עליו.

זה נכון, אם אין החוזה שולל זכות-יסוד אנושית. אני בעד קיום הסכמים. כל חברה מסודרת מבוססת על חרי בתו המוסרית והמעשית של אדם לקיים שחתם עליו. אולם, האם זהו מה שנאמר בחוק זה? לא דובים ולא יער!

חוק זה מחייב את העובד לקיים הסכם, שהוא לא הסכים לו מעולם, שלא נשאל לגביו, שלא היה כגד לו.

אילו נאמר בחוק שעל העובדים לכבד הסכם אחרי שהם אישרו אותו בהצבעה חשאית, ברוב דיעות — ניחא. אולם החוק אוסר את ההיפך.

ההסכם המחייב לפי חוק זה הוא זה שנחתם על-ידי מוסדות ההסתדרות, על פי הנחיית הנהגתה. מוסדות אלה כפופים לתחיתב הממשלה, באמצעות מרכז המפלגה. לפי עזרתו של המזכיר הכללי של ההסתדרות, רות, חברי-הכנסת יצחק בן-אהרון, אין לפי עדיף עצמם שום השפעה על מוסדות אלה, ואין להם ייצוג אמיתי בהם.

לפי הצעת-החוק, דעת העובדים אינה קובעת, ואינה מובאת כלל בחשבון. גם דעת האגודות המיקצועיות — של הימאים, של פועלי-הבניין, של פועלי-המתכת, וכו' אינה קובעת. ארבעת אר ורק החלטת "אירגון העובדים הכולל" — כלומר, המוסד המרכזי של ההסתדרות, המשוועבד כלי-כולו לממשלה. (והרי זה מוכח כיום לגנד ענייני, בצורה חותכת, על-ידי הדרך בה הוחלט על קבלת חוק זה עצמו!).

יתר על כן, לפי החוק יכול שרי-העבודה, "להרחיב" את תוקפו של הסכם קולקטיבי גם על עובדים שכלל לא היו צד לו, אפילו להלכה. מאותו רגע הופכת עבודתם לעבודת-כפייה, כולל עבודת-כפייה של שעות נוספות בניגוד לרצונם.

● **אומרים:** חוק זה הופך את העובדים למחנה של צמיתים ועבדים, השייכים לאדונים פיאודליים, והמסורים להם לשכט וחסר.

זהו שקר בסיסי, לפי כל תפיסה מישפטית הקיימת במדינת-חוק. במישפט הלאומי והבינלאומי, קיים העין קרון של REBUS SIC STANTIBUS, לאמור: ההסכם מתבטל מעצמו אם השתנו מיסודן הנסיבות שבהן הוא נחתם. אם חתם אדם הסכם-עבודה תמורת שכר המבטיח את מחייתו בכבוד, ולפתע פרצה אינפלציה דוהרת — אין